

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/78/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314206014
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8314206014.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcov: 1. T. U., B.. XX.XX.XXXX, 2. V. U., G.. S., B.. XX.XX.XXXX, obaja žalobcovia bytom B. R. XXX/X, XXX XX Z. V., obaja žalobcovia zast. JUDr. Antonom Wagnerom, advokátom, AK Kudlovska 1, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Y. U., B.. XX.XX.XXXX, X. B. R. XXX/X, XXX XX Z. V., zast. Mgr. Valér Podolskij, advokát, AK Nám. Slobody 1, 066 01 Humenné, o zrušenie vecného bremena, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 18C/115/2014-263 zo dňa 8.4.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom výroku o povinnosti žalobcov vyplatiť žalovanému z titulu náhrady za zrušené vecné bremeno spoločne a nerozdielne sumu 9.000 eur v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Priznáva žalovanému voči žalobcom, povinným spoločne a nerozdielne, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto: „Súd zrušuje vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania rodinného domu č. súp. XXX na parcele č. S. XXX s celým domovým príslušenstvom, zapísanom na LV č. XXX, kat. územie Z. V., vedenom Katastrálnym odborom Okresného úradu v Snine pre obec Z. V., zriadené v prospech žalovaného F. U., rod. U., nar. XX.X.XXXX. Žalobcovia sú povinní vyplatiť žalovanému z titulu náhrady za zrušené vecné bremeno spoločne a nerozdielne sumu 9000,- eur, a to v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, žalobcovia sa žalobou súdu podanou 19.5.2014 v znení jej zmeny pripustenej súdom 8.4.2019 domáhali toho, aby súd rozhodol, že zrušuje vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania rodinného domu č. súp. XXX na parcele č. CKN XXX s celým domovým príslušenstvom, zapísanom na LV č. XXX, kat. územie Z. V., vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu v Snine pre obec Z. V., zriadené v prospech žalovaného Y. U., rod. U., nar. XX.X.XXXX. Žalobcovia sú povinní vyplatiť žalovanému z titulu náhrady za zrušenie vecného bremena spoločne a nerozdielne sumu 3.500 eur v pravidelných mesačných splátkach po 80 eur vždy najneskôr k 25. dňu v príslušnom mesiaci počnúc kalendárnym mesiacom nesledujúcim po právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť trovy konania v celom rozsahu. Žalobu odôvodnili tým, že sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX. k. ú. Z. V., okrem iného aj rodinného domu súp. č. XXX. Darovacou zmluvou č. N XXX/XX zo dňa 02.08.2011

bolo k domu súp. č. XXX spolu s celým domovým príslušenstvom zriadené vecné bremeno - právo doživotného bývania v prospech žalovaného ako oprávneného. Žalovaný sa v poslednej dobe voči ním začal správať veľmi agresívne. Pracuje v rôznych krátkodobých pracovných pomeroch a začal nadmerne požívať alkoholické nápoje. Po ich požití je najmä voči žalobkyni agresívny, používa voči ním vulgárne slová a verbálne ich napáda. Dňa 14.01.2014 jeho verbálne útoky prerástli do priameho fyzického napadnutia, a žalovaný sa im vyhrážal zabitím. Tento skutok je predmetom vyšetrovania na Okresnej prokuratúre v Humennom pod č. 1Pv/75/14. Ďalšie spolužitie so žalovaným pod jednou strechou je nemožné, žalobcovia majú zo spoločného spolužitia psychickú traumu a obávajú sa o svoj život. Došlo teda k podstatnej zmene pomerov vo vzťahu k obdobiu, kedy bolo vecné bremeno zriaďované.

Súd konštatoval, že žalovaný so zrušením vecného bremena súhlasil, spornou bola medzi stranami výška náhrady za zrušenie vecného bremena.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že podľa listu vlastníctva č. XXX, okres U., obec Z. V., kat. územie Z. V., sú žalobcovia podielovými spoluvlastníkmi domu súp. č. XXX nachádzajúceho sa na parcele č. XXX a to každý v podiele 1. Titulom nadobudnutia je darovacia zmluva so zriadením vecného bremena N XXXXX, Nz XXXX/XX, B XXXXX/XX, V-XXX/XX zo dňa 19.10.2011. Pod V-XXX/XX sa zriaďuje vecné bremeno - doživotné právo bývania a užívania rodinného domu č. súp. XXX na parcele CKN XXX s celým domovým príslušenstvom v prospech oprávnených: Y. U., nar. XX.XX.XXXX, T. U.vá, nar. XX.XX.XXXX, Y. U., nar. XX.X.XXXX.

Darovacou zmluvou N XXXXX, Nz XXXX/XX, B XXXXX/XX zo dňa 02.08.2011 darcovia Y. U. a jeho manželka T. U.vá previedli vlastnícke právo k domu súp. č. XXX s príslušenstvom, ktorý je postavený na parcele č. XXX, k.ú. Z. V. na T. U. a jeho manželku V. U.vú a to každému v podiele 1. Účastníci zmluvy sa dohodli na zriadení vecného bremena pre Y. U., nar. XX.XX.XXXX, T. U.vú, nar. XX.X.XXXX, Y. U., nar. XX.X.XXXX spočívajúceho v práve doživotného bývania a užívania rodinného domu súp. č. XXX s celým domovým príslušenstvom. Vecné bremeno bolo zriadené bezodplatne.

Rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. 2T/48/2014-142 zo dňa 30.4.2014 bol žalovaný uznaný vinným z pokračujúceho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu so skúšobnou dobou 16 mesiacov. Zároveň žalovanému bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. V predmetnej veci bola na žalovaného podaná obžaloba z toho dôvodu, že žalovaný v dňoch 14.1.2014 a 21.1.2014 v podnapitom stave prišiel do miesta svojho trvalého bydliska, do rodinného domu súp. č. XXX/8, bezdôvodne vyvolal hádku s bratom, žalobcom v 1. rade, snažil sa ho fyzicky napadnúť, začal sa vyhrážať bratovi a jeho manželke ujmu na zdraví a zabitím a 21.1.2014 nožom zaútočil na brata.

Čo sa týka náhrady za zrušené vecné bremeno, žalobcovia boli ochotní žalovanému vyplatiť sumu 3.500 eur. Podľa znaleckého posudku, ktorý si dal vypracovať žalovaný, hodnota vecného bremena, ktoré malo byť zrušené, bola 13.500 eur. Zo záverov znaleckého posudku znalca určeného súdom vyplynulo, že všeobecná hodnota vecného bremena spočívajúca v práve doživotného bývania žalovaného v dome je 9.000 eur. Námietky žalobcov k takto určenej výške vecného bremena mal za nepodstatné, vecné bremeno bolo zriadené ako bezodplatné a žalovaný sa nezaviazal prispievať na opravu a údržbu nehnuteľnosti, okrem toho, časť investícií do domu bola vynaložená ešte pred zriadením vecného bremena a investície boli čiastočne hrazené aj rodičmi žalobcu a žalovaného. Sumu 9.000 eur preto mal súd prvej inštancie ako sumu spravodlivú a akceptovateľnú vo vzťahu k obojstranným stranám. Uviedol, že majetkové dôsledky prejavujúce sa v zrušení vecného bremena u účastníkov mali byť zisťované ako možnosť získania nájomného u žalobcov a ako finančná povinnosť uhrádzať nájomné za užívanie podobnej nehnuteľnosti alebo bytu u žalovaného.

Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 3 ods. 1, § 151 n) ods. 1, § 151 o) ods. 1, § 151 p) ods. 1, § 151 p) ods. 3, 4.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 257 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f), g), h). Uviedli, že rodinný dom, vlastníkom ktorého sa stali na základe darovania rodičov žalobcu v 1. rade a žalovaného, bol už za života rodičov v zlom technickom stave, potreboval opravy a údržbu. Tieto náklady za života rodičov znášali čiastočne rodičia a žalobca v 1. rade. Po ich smrti výlučne žalobcovia. Žalovaný na opravy a údržbu nedal ani cent. Aj pre uvedené boli toho názoru, že primeranou sumou náhrady za zrušenie vecného bremena, mala byť taká suma, akú od rodičov v súvislosti s majetkovými transakciami domu dostala sestra žalobcu v 1. rade a žalovaného, a to 100.000 Sk, t.j. 3.319,40 eura. Podľa žalobcov mal súd pri rozhodovaní vziať zreteľ na zmeny, ktoré sa udiali v správaní medzi oprávneným a povinným z vecného bremena. Tiež mal vziať do úvahy ujmu, ktorá v súvislosti s tým

vznikla povinným z vecného bremena ako vlastníkom zaťaženej nehnuteľnosti. Podľa žalobcov priznaná náhrada nemá znaky adekvátnosti, resp. primeranosti aj s poukazom na § 3 Občianskeho zákonníka. Súdnom priznanú náhradu vypočítal súdny znalec len na základe komerčného nájomného a vôbec nezisťoval výšku nájomného v spoločnostiach, ktoré poskytujú byty nájomné a aj výška nájomného v týchto bytoch nie je komerčná. Pokiaľ súd nepripustil vykonanie dôkazu nielen z Bytového družstva U., ale aj zo spoločnosti SEBYT, s.r.o. U., nepostupoval správne a odôvodnenie súdu v tom zmysle, že vykonanie dokazovania by bolo neúčelné a nevhodné, nebolo namieste. Podľa žalobcu súd ani nebol viazaný znaleckým posudkom, mal ho hodnotiť voľne ako ktorýkoľvek iný dôkaz. Pokiaľ by bol vykonal ďalšie dokazovanie v zmysle ich návrhu, prispelo by to k spravodlivému rozhodnutiu v zmysle základných princípov CSP. Uviedli taktiež, že sa nestotožňujú s rozhodnutím o trovách konania, tieto by mal znášať žalovaný, pretože svojim správaním zaviniť, že žalobcovia boli nútení podať žalobu. Žiadali preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie žalobcov má za účelové a tendenčné, v záujme oddialiť súdom určené plnenie. Poukázal na to, že žalobcovia do skončenia dokazovania na súde prvej inštancie nepredložili žiaden znalecký posudok, ktorý by preukázal vyplatenie náhrady za zrušené vecné bremeno len v sume 3.500 eur, dokonca ani nenavrhl, aby súd ustanovil ďalšieho súdneho znalca na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. V tomto smere je ich odvolanie prekvapujúce, resp. paradoxné, keďže nespokojný by mal byť v spore skôr žalovaný, ktorý predložil súdu súkromný znalecký posudok, kde bola stanovená náhrada za zrušené vecné bremeno v sume 13.500 eur. Súd pritom uložil žalobcom zaplatiť len sumu 9.000 eur, tak, ako ju vypočítal súdom ustanovený znalec s tým, že súd žalobcom určil veľmi benevolentnú lehotu na vyplatenie, až 3 mesiace od právoplatnosti rozsudku. Ostatné skutočnosti uvedené v odvolaní sú irelevantné, nedôvodné je aj odvolanie vo vzťahu k trovám konania. Pokiaľ by žalobcovia boli súhlasili so závermi znaleckého posudku, ktorý súdu predložil žalovaný, súd mohol vo veci rozhodnúť, nebolo potrebné ďalšie dokazovanie a predlžovanie celého konania. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, a aby žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k ich odvolaniu uviedli, že využili svoje zákonné právo, a preto dali svojmu právnomu zástupcovi pokyn na podanie odvolania. Pokiaľ žalovaný má za to, že konanie sa predlžovalo, bolo to aj z dôvodov na strane žalovaného z dôvodu neustáleho záujmu oboch strán sporu riešiť vec mimosúdne, k čomu však nikdy nedošlo; žalovaný v stanovisku k predmetnej písomnosti uviedol, že mimosúdne rokovanie, v rámci ktorého žalovanému ponúkali nezmyselnú sumu 3.500 eur, neprimeranú k sume vyčíslenej v znaleckom posudku, ktorý si dal sám vypracovať, sa za snahu o mimosúdnu dohodu nedá považovať, ide len o zavádzanie odvolacieho súdu.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), po zistení včasnosti podaného odvolania oprávnenými osobami (§ 362 ods. 1, § 359 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom bol napadnutý, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, súc viazaný odvolacími dôvodmi uplatnenými v zákonnej odvolacej lehote. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania vzhľadom na to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovalo potrebu zopakovania či doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 15.8.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

6. V odvolaní nebol napadnutý výrok, ktorým súd prvej inštancie vecné bremeno zrušil. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu podrobiť ho prieskumu.

Vo zvyšku odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, či vykonal, alebo nie, navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, či obstoja zistený skutkový stav, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Podstata odvolacích argumentov žalobcov bola koncentrovaná na tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení, nedostatočnom, nesprávnom zistení skutkového stavu veci a odvolacím dôvodom malo byť aj to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané, alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

10. Skutkové zistenia súdu, majúce základ v nesprávnom vyhodnotení návrhov strán sporu na vykonanie dôkazov sú pochybením súdu vtedy, ak sa súd vo svojom rozhodnutí nevysporiada s tým, prečo navrhnutý dôkaz nevykonal. Je však výsostným oprávnením súdu rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

11. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozsudku, zisteným skutkovým stavom, právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie a jeho procesným postupom v konaní, odvolací súd konštatuje postačujúco z vykonaného dokazovania zistený skutkový stav, ako aj správne právne posúdenie vystihujúce podstatu súdnej veci. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmý vzťah medzi skutkovými zisteniami, úvahami pri hodnotení dôkazov, rozhodnutie súdu prvej inštancie je preskúmateľné a presvedčivé.

Odvolací súd sa preto stotožnil s odôvodnením rozsudku vo vzťahu k sume náhrady za zrušené vecné bremeno, ako aj vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, a k odvolacím námietkam žalobcov preto len dodáva:

12. Žalobcovia, ako z odvolacích dôvodov vyplýva, poukázali na to, že sporové strany sa v priebehu konania zhodli na tom, že zmenou pomerov medzi žalobcami a žalovaným vznikol hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Taktiež uviedli, že súd prvej inštancie síce odôvodnil, prečo žalovanému sumu náhrady priznal, majú však za to, že znalecký posudok, z ktorého vychádzal, je len jedným z dôkazných prostriedkov a súd mal prihliadnúť aj na ostatné okolnosti, dôvody pre ktoré bolo vecné bremeno zrušené, aj to, že žalovaný sa nepodieľal na primeraných nákladoch na zachovanie a opravy užívanej nehnuteľnosti, aj keď to nebolo v darovacej zmluve upravené a na nákladoch spojených s užívaním nehnuteľnosti. Navyše podľa žalobcov mal súd zisťovať výšku tzv. nekomerčného nájomného

13. Občiansky zákonník neupravuje kritériá, z ktorých by sa malo vychádzať pre poskytnutie náhrady. Táto náhrada musí byť však adekvátna povahe zrušeného vecného bremena, s prihliadnutím aj na jeho časovú neobmedzenosť. Ide o aspekt, z ktorého je možné posudzovať primeranosť peňažnej náhrady za zrušené vecné bremeno. Primeranou náhradou za zrušené vecné bremeno môže byť napr. suma, ktorú by oprávnený z uvedeného bremena musel platiť za užívanie prípadného náhradného bytu (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.9.1978, 2Cz70/78).

Súd prvej inštancie, ako z dokazovania vyplýva, svoje úvahy ku kvantifikácii výšky náhrady oprel o záver vyplývajúci z jedného z dôkazov, znaleckého posudku znalca ustanoveného súdom, ktorý výšku náhrady po skúmaní obvyklého nájomného v danej lokalite kvantifikoval na čiastku 9.000 eur. Išlo pritom o sumu, ktorá bola podstatne nižšia ako suma, ku ktorej dospel znalec v znaleckom posudku, ktorý si dal vyhotoviť žalovaný. Ak mali žalobcovia za to, že dôkazný prostriedok - znalecký posudok súdom ustanoveného znalca je nesprávny, nič im nebránilo navrhnúť vykonanie ďalšieho dokazovania, resp. predložiť znalecký posudok, ktorý by vyhotovil znalec na základe ich vlastnej požiadavky. Zo spisu však nevyplýva, že by takýto úkon realizovali. Pokiaľ žalobcovia uvažovali s tým, že primeranou sumou mohla byť suma zodpovedajúca čiastke, ktorú pred transakciami s vlastným majetkom zrealizovali rodičia žalobcu v 1. a rade a žalovaného v tom zmysle, že ich sestry pred darovaním poskytli čiastku 100.000 Sk, a teda rovnakú hodnotu by mal dostať za zrušené vecné bremeno aj žalovaný, je v prvom rade potrebné uviesť, že plynutím času a zvyšujúcimi sa životnými nákladmi a cenami suma 100.000 Sk z

minulosti hodnotovo k súčasnosti ani zďaleka nezodpovedá tomu, aké aktíva za túto sumu bolo možné nadobudnúť v minulosti a aké v súčasnosti.

Pokiaľ žalobcovia argumentovali tým, že súd pri kvantifikácii náhrady mal prihliadnúť aj na okolnosti vzájomných vzťahov medzi žalobcami a žalovaným, to, že sa nepodielal na úpravách nehnuteľnosti, a na ich celkové vzájomné vzťahy, je potrebné uviesť, že okolnosti, pre ktoré bol žalobca pre narušenie vzájomných vzťahov trestne stíhaný, boli tým dôvodom, pre ktoré bolo dôvodné požadovať zrušenie práva vecného bremena pre žalovaného, nie však okolnosťami, ktoré by mali ovplyvňovať aj výšku náhrady za zrušenie vecného bremena.

Čo sa týka námietky žalobcov, že súd prvej inštancie nevykonal nimi navrhnuté dôkazy, je potrebné uviesť, že je výsostným oprávnením súdu rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, nie je pochybením súdu, ak dôkaz nevykoná. Pochybením by bolo iba to, ak by sa súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s tým, prečo navrhnutý dôkaz nevykonal. Súd prvej inštancie sa však s návrhmi žalobcov na vykonanie dôkazov vysporiadal, v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol z akých dôvodov ich návrhy na dokazovanie nemal za návrhy, ktorými by mohla byť ovplyvnená správnosť jeho rozhodnutia. Táto odvolacia námietka bola preto bez relevancie. Navyiac je potrebné uviesť, že skúmanie výšky tzv. nekomerčného nájomného by k spravodlivému výsledku nemohlo prispieť, nakoľko tzv. nekomerčné nájomné je v súčasnosti výnimkou nezodpovedajúcou v realite ponúk na prenájom priestorov určených na bývanie.

14. Pokiaľ žalobcovia za nesprávny mali aj výrok o trovách konania, súc presvedčení o tom, že trov konania mal by znášať v celom rozsahu žalovaný nakoľko nevhodným správaním zavinil, že žalobcovia boli nútení podať túto žalobu, tiež je potrebné uviesť, že dôvod na aplikáciu ust. § 255 ods. 1 a § 257 CSP súd prvej inštancie zdôvodnil, vychádzajúc z toho, že v priebehu konania strany sporu so zrušením vecného bremena vyslovili súhlas. Vo vzťahu k prvoinštančnému konaniu nie je možné tento dôvod v kontexte s rodinnými, aj keď narušenými vzťahmi považovať za nedôvodný.

15. Z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, priznal mu preto voči žalobcom povinným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Výška náhrady trov odvolacieho konania bude kvantifikovaná súdom prvej inštancie osobitým uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomer hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.